

Sbírka soudních rozhodnutí

ROZSUDEK TRIBUNÁLU (sedmého senátu)

25. dubna 2013 *

„Obchodování s produkty z tuleňů — Nařízení (ES) č. 1007/2009 — Prováděcí pravidla — Nařízení (EU) č. 737/2010 — Zákaz uvádění uvedených produktů na trh — Výjimka pro inuitská společenství — Námitka protiprávnosti — Právní základ — Subsidiarita — Proporcionalita — Zneužití pravomoci“

Ve věci T-526/10,

Inuit Tapiriit Kanatami, se sídlem v Ottawě (Kanada),

Nattivak Hunters and Trappers Association, se sídlem v Qikiqtarjuaq (Kanada),

Pangnirtung Hunters' and Trappers' Association, se sídlem v Pangnirtung (Kanada),

Jaypootie Moesesie, s bydlištěm v Qikiqtarjuaq,

Allen Kooneeliusie, s bydlištěm v Qikiqtarjuaq,

Toomasie Newkingnak, s bydlištěm v Qikiqtarjuaq,

David Kuptana, s bydlištěm v Ulukhaktok (Kanada),

Karliin Aariak, s bydlištěm v Iqaluit (Kanada),

Canadian Seal Marketing Group, se sídlem v Quebecu (Kanada),

Ta Ma Su Seal Products, Inc., se sídlem v Cap-aux-Meules (Kanada),

Fur Institute of Canada, se sídlem v Ottawě,

NuTan Furs, Inc., se sídlem v Catalina (Kanada),

GC Rieber Skinn AS, se sídlem v Bergenu (Norsko),

Inuit Circumpolar Council Greenland (ICC-Greenland), se sídlem v Nuuk, Grónsko (Dánsko),

Johannes Egede, s bydlištěm v Nuuk,

Kalaallit Nunaanni Aalisartut Piniartullu Kattuffiat (KNAPK), se sídlem v Nuuk,

William E. Scott & Son, se sídlem v Edinburgu (Spojené království),

Association des chasseurs de phoques des Îles-de-la-Madeleine, se sídlem v Cap-aux-Meules,

* Jednací jazyk: angličtina.

Hatem Yavuz Deri Sanayi iç Ve Diş Ticaret Ltd Şirketi, se sídlem v Istanbulu (Turecko),

Northeast Coast Sealers' Co-Operative Society, Ltd, se sídlem v Fleur-de-Lys (Kanada),

zastoupení J. Bouckaertem a H. Viaenem, avocats,

žalobci,

proti

Evropské komisi, zastoupené E. Whitem, P. Oliverem a K. Mifsud-Bonnicim, jako zmocněnci,

žalované,

podporované

Evropským parlamentem, původně zastoupeným I. Anagnostopoulou a L. Visaggiem, dále L. Visaggiem a D. Gauci, jako zmocněnci,

a

Radou Evropské unie, zastoupenou M. Moorem a K. Michoel, jako zmocněnci,

vedlejšími účastníky řízení,

jejímž předmětem je návrh na zrušení nařízení Komise (EU) č. 737/2010 ze dne 10. srpna 2010, kterým se stanoví prováděcí pravidla k nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 1007/2009 o obchodování s produkty z tuleňů (Úř. věst. L 216, s. 1),

TRIBUNÁL (sedmý senát),

ve složení A. Dittrich (předseda), I. Wiszniewska-Bialecka a M. Prek (zpravodaj), soudci,

vedoucí soudní kanceláře: J. Weychert, rada,

s přihlédnutím k písemné části řízení a po jednání konaném dne 11. října 2012,

vydává tento

Rozsudek

Skutkový stav, řízení a návrhová žádání účastníků řízení

- 1 Evropský parlament a Rada Evropské unie přijaly dne 16. září 2009 nařízení (ES) č. 1007/2009 o obchodování s produkty z tuleňů (Úř. věst. L 286, s. 36, dále jen „základní nařízení“), jehož předmětem je podle jeho článku 1 stanovení harmonizovaných pravidel pro uvádění produktů z tuleňů na trh.

2 Ustanovení čl. 3 odst. 1 základního nařízení zní:

„Uvádění produktů z tuleňů na trh je povoleno pouze tehdy, jestliže produkty z tuleňů jsou získávány při tradičních lovech tuleňů pořádaných inuitskými a jinými původními společenstvími, které přispívají k jejich živobytí. Tyto podmínky se u dováženého zboží uplatňují v okamžiku nebo v místě dovozu.“

- 3 Bod 14 odůvodnění základního nařízení k tomuto upřesňuje, že by neměly být nepříznivě dotčeny zásadní hospodářské a sociální zájmy společenství Inuitů, jež se zabývají lovem tuleňů coby prostředkem k zajištění svého živobytí. Podle tohoto bodu odůvodnění je totiž tento lov nedílnou součástí kultury a identity členů inuitské společnosti a jako takový je uznáván Deklarací Organizace spojených národů o právech původního obyvatelstva. Mělo by být proto povoleno uvádět na trh produkty z tuleňů získávané při těchto tradičních lovech tuleňů pořádaných inuitskými a jinými původními společenstvími, které přispívají k jejich živobytí.
- 4 Z ustanovení čl. 3 odst. 4 a čl. 5 odst. 3 základního nařízení vyplývá, že opatření týkající se mimo jiné vydání povolení pro inuitská společenství musí být přijata Evropskou komisí.
- 5 Podle článku 8 základního nařízení vstoupilo toto nařízení v platnost dvacátým dnem po vyhlášení v *Úředním věstníku Evropské unie*, avšak jeho článek 3 se použije ode dne 20. srpna 2010.
- 6 Návrhem došlým kanceláři Tribunálu dne 11. ledna 2010 předložili Inuit Tapiriit Kanatami, Nattivak Hunters and Trappers Association, Pangnirtung Hunters' and Trappers' Association, Jaypootie Moesesie, Allen Kooneeliusie, Toomasie Newkingnak, David Kuptana, Karliin Aariak, Efsthathios Andreas Agathos, Canadian Seal Marketing Group, Ta Ma Su Seal Products, Inc., Fur Institute of Canada, NuTan Furs, Inc., GC Rieber Skinn AS, Inuit Circumpolar Conference Greenland (ICC), Johannes Egede a Kalaallit Nunaanni Aalisartut Piniartullu Kattuffiat (KNAPK) žalobu, kterou se domáhali zrušení základního nařízení. Usnesením Tribunálu ze dne 6. září 2011, Inuit Tapiriit Kanatami a další v. Parlament a Rada (T-18/10, Sb. rozh. s. II-5599), které je v současnosti předmětem kasačního opravného prostředku, byla uvedená žaloba odmítnuta jako nepřijatelná.
- 7 Dne 10. srpna 2010 přijala Komise nařízení (EU) č. 737/2010, kterým se stanoví prováděcí pravidla k základnímu nařízení (Úř. věst. L 216, s. 1, dále jen „napadené nařízení“). Podle svého článku 12 vstupuje toto nařízení v platnost třetím dnem po vyhlášení v *Úředním věstníku Evropské unie*.
- 8 Dne 9. listopadu 2010 žalobci, Inuit Tapiriit Kanatami, Nattivak Hunters and Trappers Association, Pangnirtung Hunters' and Trappers' Association, Jaypootie Moesesie, Allen Kooneeliusie, Toomasie Newkingnak, David Kuptana, Karliin Aariak, Canadian Seal Marketing Group, Ta Ma Su Seal Products, Inc., Fur Institute of Canada, NuTan Furs, Inc., GC Rieber Skinn AS, Inuit Circumpolar Council Greenland (ICC-Greenland), Johannes Egede, Kalaallit Nunaanni Aalisartut Piniartullu Kattuffiat (KNAPK), William E. Scott & Son, Association des chasseurs de phoques des Îles-de-la-Madeleine, Hatem Yavuz Deri Sanayi iç Ve Diş Ticaret Ltd Şirketi a Northeast Coast Sealers' Co-Operative Society, Ltd podali tuto žalobu, kterou se domáhají zrušení napadeného nařízení.
- 9 Parlament a Rada samostatnými podáními, která kanceláři Tribunálu došla dne 11. a 23. února 2011, podaly návrhy na vstup do řízení jako vedlejší účastníci na podporu návrhových žádání Komise. Žalobci a Komise nepředložili k těmto návrhům vyjádření.
- 10 Usnesením ze dne 13. dubna 2011 povolil předseda sedmého senátu Tribunálu vedlejší účastenství Parlamentu a Rady.
- 11 Dne 7. července 2011 podaly Parlament a Rada vyjádření vedlejšího účastníka.

- 12 Dne 9. srpna 2011 zaslali žalobci dopisem změny návrhových žádání ohledně náhrady nákladů řízení. Rozhodnutím předsedy sedmého senátu Tribunálu ze dne 29. srpna 2011 byl tento dopis vložen do spisu. Dne 8. září 2011 Komise a dne 12. září 2011 Rada a Parlament předložily vyjádření k těmto změnám návrhových žádání žalobců.
- 13 Dne 13. září 2011 žalobci předložili svá vyjádření ke spisům vedlejších účastníků Parlamentu a Rady.
- 14 Žalobci navrhují, aby Tribunál:
- prohlásil žalobu za přípustnou;
 - zrušil napadené nařízení;
 - prohlásil základní nařízení za nepoužitelné podle článku 277 SFEU;
 - uložil Parlamentu a Radě náhradu nákladů řízení.
- 15 Komise a Parlament navrhují, aby Tribunál:
- zamítl žalobu;
 - uložil žalobcům společně a nerozdílně náhradu nákladů řízení.
- 16 Rada navrhuje, aby Tribunál:
- zamítl žalobu;
 - uložil žalobcům společně a nerozdílně náhradu nákladů řízení;
 - neuložil jí samé náhradu nákladů řízení vzniklých žalobcům nebo jejich části.
- 17 V dopise ze dne 9. srpna 2011 (viz bod 12 výše), jakož i při jednání žádali žalobci Tribunál, aby uložil Komisi nést vlastní náklady, jakož i náhradu jejich nákladů a aby Parlamentu a Radě uložil nést vlastní náklady řízení.

Právní otázky

K přípustnosti

- 18 Ve svém spisu vedlejšího účastníka Rada tvrdila, že většina ze žalobců nesplňuje podmínky přípustnosti stanovené článkem 263 SFEU v tom smyslu, že ne všichni byli napadeným nařízením přímo dotčeni.
- 19 V duplice, jakož i při jednání Komise tvrdila, že žaloba je zřejmě přípustná přinejmenším ve vztahu k některým žalobcům. Při jednání však upřesnila, že podle jejího názoru ne všechny argumenty předložené uvedenými žalobci jsou přípustné, a že k nim nemá být přihlédnuto.
- 20 Je třeba připomenout, že soud Evropské unie je oprávněn posoudit podle okolností každého případu, zda řádný výkon spravedlnosti odůvodňuje zamítnutí žaloby po její meritorní stránce, aniž předtím rozhodne o její přípustnosti (v tomto smyslu viz rozsudky Soudního dvora ze dne 26. února 2002, Rada v. Boehringer, C-23/00 P, Recueil, s. I-1873, body 51 a 52, a ze dne 23. března 2004, Francie v. Komise, C-233/02, Recueil, s. I-2759, bod 26; rozsudek Tribunálu ze dne 18. března 2010, KEK Diavlos v. Komise, T-190/07, nezveřejněný ve Sbírce rozhodnutí, bod 32).

- 21 Za okolností projednávané věci a v zájmu hospodárnosti řízení je třeba nejprve přezkoumat návrhová žádání žalobců směřující ke zrušení, aniž se předem rozhodne o přípustnosti žaloby v plném rozsahu nebo o přípustnosti některých argumentů, jakož i o námitce protiprávnosti vznesené žalobci, jelikož žaloba je každopádně z důvodů dále uvedených neopodstatněná.

K věci samé

- 22 Žalobci uplatňují na podporu své žaloby žalobní důvod vycházející z protiprávnosti základního nařízení. Toto nařízení je podle nich v projednávané věci nepoužitelné, takže napadené nařízení nemá žádný právní základ, a musí být zrušeno. V rámci druhého žalobního důvodu vzneseného podpůrně se žalobci domáhají zrušení napadeného nařízení z důvodu údajného zneužití pravomoci.

K prvnímu žalobnímu důvodu, vycházejícímu z údajné neexistence právního základu pro napadené nařízení

- 23 V rámci tohoto žalobního důvodu žalobci vznášejí námitku protiprávnosti základního nařízení. Žalobní důvod má tři části.
- 24 Úvodem je třeba připomenout, že podle ustálené judikatury je článek 277 SFEU vyjádřením obecné zásady, jež zaručuje každému účastníkovi řízení právo zpochybnit prostřednictvím procesní námítky, s cílem dosáhnout zrušení aktu, proti kterému může podat žalobu, platnost dřívějšího aktu orgánu, jenž je právním základem napadeného aktu, pokud tento účastník řízení nemá právo podat na základě článku 263 SFEU přímou žalobu proti takovému aktu, jehož důsledky se účastníka dotýkají, ale není v takovém postavení, aby proti němu mohl podat žalobu na neplatnost (v tomto smyslu viz rozsudky Soudního dvora ze dne 6. března 1979, *Simmenthal v. Komise*, 92/78, Recueil, s. 777, bod 39, a ze dne 19. ledna 1984, *Andersen a další v. Parlament*, 262/80, Recueil, s. 195, bod 6).

– K první části, vycházející z nesprávné volby právního základu základního nařízení

- 25 Základní nařízení bylo přijato na základě článku 95 ES. Podle článku 1 toto nařízení stanoví harmonizovaná pravidla pro uvádění produktů z tuleňů na trh.
- 26 V rámci prvního žalobního důvodu žalobci tvrdí, že se Parlament a Rada dopustily nesprávného právního posouzení, když použily jako právní základ pro přijetí základního nařízení článek 95 ES. Z důvodové zprávy k návrhu nařízení Parlamentu a Rady o obchodu s produkty z tuleňů, předloženého Komisí [COM (2008) 469 final, ze dne 23. července 2008, dále jen „návrh základního nařízení“] a z bodů odůvodnění základního nařízení podle nich vyplývá, že hlavním cílem nařízení je ochrana dobrých životních podmínek zvířat, nikoliv fungování vnitřního trhu.
- 27 K tomuto je třeba připomenout, že podle ustálené judikatury se musí v rámci systému pravomocí Unie volba právního základu aktu zakládat na objektivních skutečnostech, které mohou být předmětem soudního přezkumu. Mezi takové skutečnosti patří zejména cíl a obsah aktu (viz rozsudek Soudního dvora ze dne 12. září 2006, *Laserdisken*, C-479/04, Sb. rozh. s. I-8089, bod 30 a citovaná judikatura).
- 28 Z ustálené judikatury též vyplývá, že účelem opatření uvedených v čl. 95 odst. 1 ES musí skutečně být zlepšení podmínek pro vytvoření a fungování vnitřního trhu. Pouhé konstatování odlišností mezi vnitrostátními právními úpravami a abstraktního rizika omezení základních svobod nebo narušení hospodářské soutěže sice nedostačuje k odůvodnění volby článku 95 ES jako právního základu, nicméně unijní zákonodárce jej může využít zejména v případech rozdílů mezi vnitrostátními právními úpravami, pokud tyto rozdíly mohou omezit základní svobody, a tudíž mít přímý dopad na fungování vnitřního trhu (viz rozsudek Soudního dvora ze dne 8. června 2010, *Vodafone a další*, C-58/08, Sb. rozh. s. I-4999, bod 32 a citovaná judikatura).

- 29 Použití tohoto ustanovení je rovněž možné za tím účelem, aby se předešlo výskytu překážek obchodu vyplývajících z nestejnorožného vývoje vnitrostátních právních předpisů. Jejich výskyt musí být nicméně pravděpodobný a cílem dotčeného opatření musí být jejich předcházení (viz rozsudek Vodafone a další, bod 28 výše, bod 33 a citovaná judikatura).
- 30 Je však třeba připomenout, že použití článku 95 ES není odůvodněno, pokud je harmonizace podmínek vnitřního trhu pouze vedlejším účinkem aktu, který má být přijat (viz rozsudek Soudního dvora ze dne 18. listopadu 1999, Komise v. Rada, C-209/97, Recueil, s. I-8067, bod 35 a citovaná judikatura).
- 31 Z výše uvedeného vyplývá, že existují-li překážky obchodu nebo je-li pravděpodobné, že tyto překážky vyvstanou v budoucnosti z důvodu, že členské státy přijaly nebo právě přijímají ve vztahu k výrobku nebo kategorii výrobků rozdílná opatření takového rázu, že zajišťují různou úroveň ochrany, a tím zabraňují dotčenému výrobku nebo výrobkům ve volném pohybu v Unii, článek 95 ES opravňuje unijního zákonodárce, aby zasáhl tak, že přijme vhodná opatření jednak v souladu s odstavcem 3 uvedeného článku, jednak v souladu s právními zásadami uvedenými ve Smlouvě nebo vytýčenými v judikatuře, zejména se zásadou proporcionality (rozsudky Soudního dvora ze dne 14. prosince 2004, Swedish Match, C-210/03, Sb. rozh. s. I-11893, bod 33, a Arnold André, C-434/02, Sb. rozh. s. I-11825, bod 34).
- 32 Soudní dvůr rovněž rozhodl, že výrazem „opatření ke sbližování“ uvedeným v článku 95 ES chtěli autoři Smlouvy poskytnout unijnímu zákonodárci v závislosti na obecném kontextu a zvláštních okolnostech harmonizované oblasti určitý prostor pro uvážení techniky sbližování, která je nejvhodnější pro dosažení požadovaného výsledku, zejména v oblastech, které se vyznačují složitými technickými znaky (viz výše v bodě 28 uvedený rozsudek Vodafone a další, bod 35 a citovaná judikatura).
- 33 V závislosti na okolnostech mohou tato vhodná opatření spočívat v uložení povinnosti všem členským státům, aby povolily uvádění dotyčného výrobku nebo výrobků na trh, v určení některých podmínek pro tuto povolovací povinnost nebo i v dočasném či definitivním zákazu uvádění některého výrobku nebo výrobků na trh (viz výše v bodě 31 uvedený rozsudek Swedish Match, bod 34 a citovaná judikatura).
- 34 Právě s ohledem na všechny tyto úvahy je třeba přezkoumat, zda jsou splněny podmínky pro použití článku 95 ES jako právního základu základního nařízení.
- 35 V projednávané věci ze základního nařízení jasně vyplývá, že jeho hlavním cílem není ochrana dobrých životních podmínek zvířat, ale zlepšení fungování vnitřního trhu.
- 36 Nejprve je nutno v tomto ohledu podotknout, že v okamžiku přijetí základního nařízení existovaly pro dotčené produkty rozdíly mezi právními a správními předpisy členských států.
- 37 Z návrhu základního nařízení tak vyplývá, že několik členských států v reakci na obavy a tlak obyvatelstva přijalo nebo právě přijímalo nebo zkoumalo možnost přijetí legislativních opatření, jejichž účelem bylo omezit nebo zakázat hospodářské činnosti spojené s výrobou produktů z tuleňů, a že tato situace jistě povede k novým legislativním iniciativám v členských státech. Komise konstatovala, že v rámci Unie existují vedle sebe různé obchodní podmínky, jež se liší od jednoho členského státu (skupiny členských států) k druhému, a v důsledku toho je vnitřní trh roztržštěný, jelikož obchodníci musí přizpůsobovat své praktiky různým předpisům platným v každém členském státu.
- 38 Stejně tak se v bodech 4 a 5 odůvodnění nařízení připomíná, že „lov tuleňů vedl k tomu, že zástupci veřejnosti a vlády citliví na otázky dobrých životních podmínek zvířat vyjádřili značné obavy“ ze strádání, které zabíjení tuleňů a jejich stahování z kůže způsobují, a že „[v] reakci na obavy občanů a spotřebitelů v souvislosti s aspekty dobrých životních podmínek [...] a s možností, že se na trh dostávají výrobky získané ze zvířat zabitých a stažených z kůže způsobem, jenž způsobuje [...]“

strádání, několik členských států přijalo nebo zamýšl[elo] přijmout právní předpisy upravující obchodování s produkty z tuleňů tak, že se zakáže jejich dovoz a výroba, zatímco v jiných členských státech ne[byla] zavedena žádná omezení na obchodování s těmito produkty“.

- 39 Podle bodů 6 až 8 odůvodnění základního nařízení přitom „rozdíl mezi vnitrostátními právními předpisy, jež upravují obchodování s produkty z tuleňů, jejich dovoz, výrobu a uvádění na trh [...] měly nepříznivý vliv na fungování vnitřního trhu s produkty, které obsah[ovaly] nebo [mohly] obsahovat produkty z tuleňů, a představ[ovaly] překážku obchodování s těmito produkty a [mohly] dále odrazovat spotřebitele od nákupu produktů, které ne[byly] vyrobeny z tuleňů, avšak [nebylo je možno] snadno odlišit od podobného zboží vyrobeného z tuleňů, nebo produktů, které [mohly] obsahovat prvky nebo přísady získané z tuleňů, avšak [nebylo je možno] jasně rozpoznat“. Cílem základního nařízení tedy bylo „harmonizovat pravidla [v Unii], pokud jde o komerční aktivity týkající se produktů z tuleňů, a [...] zabránit narušení vnitřního trhu s těmito produkty, včetně produktů, které jsou výrobkům z tuleňů rovnocenné nebo je mohou nahradit“.
- 40 Z přezkumu těchto bodů odůvodnění vyplývá, že jestliže několik členských států z důvodu obav občanů a spotřebitelů spojených s otázkou dobrých životních podmínek zvířat přijalo nebo zamýšlelo přijmout opatření upravující obchod s produkty z tuleňů, unijní zákonodárce jednal s cílem harmonizovat dotčená pravidla, a zabránit tak narušení vnitřního trhu s dotčnými produkty.
- 41 V této souvislosti je třeba připomenout, že podle judikatury nelze, jsou-li podmínky pro použití článku 95 ES jako právního základu splněny, bránit unijnímu zákonodárci, aby se opíral o tento právní základ, z důvodu, že je ochrana dobrých životních podmínek zvířat při volbách řešení rozhodující. K takové situaci může obdobně dojít v oblasti ochrany veřejného zdraví [rozsudky Soudního dvora ze dne 5. října 2000, Německo v. Parlament a Rada, C-376/98, Recueil, s. I-8419, bod 88; ze dne 10. prosince 2002, British American Tobacco (Investments) a Imperial Tobacco, C-491/01, Recueil, s. I-11453, bod 62, a ze dne 12. července 2005, Alliance for Natural Health a další, C-154/04 a C-155/04, Sb. rozh. s. I-6451, bod 30], jakož i ochrany spotřebitele (výše v bodě 28 uvedený rozsudek Vodafone a další, bod 36).
- 42 Dále je třeba uvést, že ochrana dobrých životních podmínek zvířat představuje legitimní cíl obecného zájmu, jehož význam se projevil zejména tím, že členské státy přijaly Protokol o ochraně a dobrých životních podmínkách zvířat, který je přílohou Smlouvy o ES (Úř. věst. 1997, C 340, s. 110, dále jen „protokol“). Soudní dvůr kromě toho již několikrát potvrdil zájem, který má Unie na zdraví a ochraně zvířat (rozsudek Soudního dvora ze dne 10. září 2009, Komise v. Belgie, C-100/08, nezveřejněný ve Sbírce rozhodnutí, bod 91).
- 43 Jak vyplývá z bodů 9 a 10 odůvodnění základního nařízení, unijní zákonodárce právě v tomto rámci, vědom si svých povinností ohledně zohlednění požadavků na dobré životní podmínky zvířat při formulování a provádění politiky vnitřního trhu na základě protokolu, došel k závěru, že s cílem odstranění současného roztržitého vnitřního trhu je nutné stanovit harmonizovaná pravidla při současném zohlednění otázek dobrých životních podmínek zvířat.
- 44 Avšak zamýšlené opatření, aby bylo účinné, musí v projednávané věci představovat adekvátní odpověď vzhledem k důvodům, které vedly k existujícím nebo ohlašovaným právním úpravám v jednotlivých členských státech. Z bodu 10 odůvodnění základního nařízení v tomto ohledu vyplývá, že aby se obnovila důvěra spotřebitelů a aby bylo zároveň zajištěno splnění požadavků na dobré životní podmínky zvířat, „nemělo by být uvádění produktů z tuleňů na trh v zásadě povoleno“. Unijní zákonodárce měl dále za to, že k odpovědi na obavy občanů a spotřebitelů ohledně „zabíjení tuleňů a jejich stahování z kůže jako takové[ho], jsou nutná také opatření na snížení poptávky, jež vede k prodeji produktů z tuleňů, a tedy i hospodářské poptávky, jež podněcuje komerční lov tuleňů“.

- 45 Jak vyplývá z bodu 13 odůvodnění základního nařízení, měl totiž unijní zákonodárce za to, že nejúčinnějším prostředkem pro odstranění existujících a ohlašovaných narušení fungování vnitřního trhu s dotyčnými produkty spočívá v ubezpečení spotřebitelů tím, že jim bude dána záruka, že již obecně nebude žádný produkt z tuleňů uveden na unijní trh, a to zejména prostřednictvím zákazu dovozu těchto produktů ze třetích zemí.
- 46 Unijní zákonodárce však stanovil výjimku z tohoto zákazu, totiž lov tuleňů provozovaný inuitskými společenstvími a jinými původními společenstvími, který přispívá k jejich živobytí. Bod 14 odůvodnění základního nařízení totiž upřesňuje, že by „neměly být nepříznivě dotčeny zásadní hospodářské a sociální zájmy [inuitských] společenství [...], jež se zabývají lovem tuleňů coby prostředkem k zajištění svého živobytí“.
- 47 Z bodů 3, 7 a 8 odůvodnění základního nařízení vyplývá, že cílem nařízení je též odstranit překážky volného pohybu produktů, které nejsou vyrobeny z tuleňů, které je však, právě z důvodu jejich povahy, obtížné či nemožné odlišit od podobného zboží vyrobeného z tuleňů, nebo produktů, které mohou obsahovat prvky nebo přísady získané z tuleňů, avšak nelze je jasně rozpoznat (viz bod 39 výše). Ubezpečením spotřebitelů tím, že s výjimkou produktů pocházejících z tradičního lovu původních společenství za účelem zajištění živobytí nejsou již produkty z tuleňů uváděny v Unii na trh, otázka rozlišení mezi těmito produkty a těmi, které nejsou vyrobeny z tuleňů, již nevystává a všechny kategorie dotčených produktů se mohou na území Unie volně pohybovat.
- 48 V takovém kontextu se zásah unijního zákonodárce na základě článku 95 ES jeví odůvodněný.
- 49 Tento závěr není vyvrácen různými argumenty žalobců, kterými žalobci zpochybňují pravdivost některých úvah uvedených v předcházejících bodech. Zejména pokud jde o existenci rozdílů mezi vnitrostátními právními úpravami, žalobci tvrdí, že z návrhu základního nařízení vyplývá, že pouze dva členské státy již přijaly právní předpisy upravující obchod s produkty z tuleňů a třetí stát se k tomu chystá. Dále poukazují na to, že tvrzení Komise, podle kterého „[n]ení možno vyloučit [...], že obdobné iniciativy budou v budoucny přijaty ostatními členskými státy“, nepostačuje ke shledání překážky fungování vnitřního trhu.
- 50 Co se zprv týče posledně uvedeného tvrzení, vycházejícího z návrhu základního nařízení, postačuje zdůraznit, že nebylo převzato do základního nařízení, jehož znění odráží situaci, která se v mezidobí vyvinula. V bodech 5 a 6 odůvodnění tak základní nařízení uvádí, že „několik“ členských států přijalo nebo zamýšlí přijmout právní předpisy upravující obchodování s produkty z tuleňů, zatímco v jiných členských státech nejsou zavedena žádná omezení na obchodování s těmito produkty. Komise k tomuto upřesnila, že v okamžiku přijetí základního nařízení platily zákazy postihující produkty z tuleňů ve třech členských státech, další členský stát přijal zákaz, který ještě nebyl účinný, dva další členské státy zveřejnily a předaly Komisi návrhy právních předpisů v tomto smyslu a tři další členské státy oznámily svůj úmysl rovněž uplatnit zákazy, pokud nebudou přijata unijní opatření.
- 51 Zadruhé, nezávisle na přesném počtu členských států, které již přijaly právní předpisy v dané oblasti nebo daly jasně najevo takový úmysl v okamžiku přijetí základního nařízení, je nutno konstatovat, že tyto rozdílné právní předpisy mohly představovat překážky volného pohybu produktů z tuleňů. V tomto rámci nemůže skutečnost, že minimální počet členských států přijal v konkrétní oblasti právní předpisy nebo je zamýšlí přijmout, představovat rozhodující kritérium pro možnost přijetí sblížujícího právního předpisu na unijní úrovni (v tomto smyslu viz výše v bodě 31 uvedený rozsudek *Swedish Match*, bod 37, a *Arnold André*, bod 38).
- 52 Je proto třeba mít za to, že unijní zákonodárce v projednávané věci správně došel k závěru, že v případě nečinnosti na unijní úrovni je vzhledem k přijetí nových pravidel odrážejících rostoucí obavy občanů a spotřebitelů o dobré životní podmínky tuleňů pravděpodobné, že vyvstanou, nebo dokonce již existují překážky pro obchod s produkty, které obsahují nebo by mohly obsahovat produkty z tuleňů (v tomto smyslu viz výše v bodě 31 uvedený rozsudek *Swedish Match*, bod 39).

- 53 Žalobci rovněž tvrdí, že ve věci, ve které byl vydán výše v bodě 31 uvedený rozsudek Swedish Match, byla rozhodujícím prvkem zohledněným Soudním dvorem skutečnost, že trh s tabákovými výrobky byl trhem, ve kterém byl obchod mezi členskými státy relativně významný. Tak tomu však podle jejich názoru není v případě obchodu s produkty z tuleňů, zejména pokud jde o obchod mezi členskými státy, které již v této oblasti přijaly právní předpisy.
- 54 K tomuto je třeba připomenout, že Soudní dvůr již rozhodl, že použití článku 95 ES jako právního základu nepředpokládá existenci skutečné vazby na volný pohyb mezi členskými státy v každé ze situací, na něž se vztahuje akt založený na takovém základě. Jak již Soudní dvůr zdůraznil, pro odůvodnění použití článku 95 ES jako právního základu je nezbytné, aby účelem aktu přijatého na tomto základě bylo skutečně zlepšení podmínek vytváření a fungování vnitřního trhu (viz rozsudek Soudního dvora ze dne 12. prosince 2006, Německo v. Parlament a Rada, C-380/03, Sb. rozh. s. I-11573, bod 80 a citovaná judikatura).
- 55 Argument žalobců nelze v žádném případě přijmout. Pokud jde o jejich tvrzení, že výroba produktů z tuleňů je v Unii zanedbatelná, je třeba uvést, že význam této výroby nemůže být relevantní pro určení významu obchodu s dotčnými produkty mezi členskými státy, neboť v rámci tohoto určení je třeba brát v úvahu také obchod s produkty do Unie dovezenými.
- 56 Dále je třeba upřesnit, že podle bodů 7 a 8 odůvodnění základního nařízení může existence různých právních předpisů dále odrazovat „spotřebitele od nákupu produktů, které nejsou vyrobeny z tuleňů, avšak nelze je snadno odlišit od podobného zboží vyrobeného z tuleňů, nebo produktů, které mohou obsahovat prvky nebo přísady získané z tuleňů, avšak nelze je jasně rozpoznat, jako jsou kožesiny, kapsle Omega 3, oleje a kožené výrobky“. Jak bylo připomenuto v bodě 47 výše, je totiž třeba mít za to, že cílem harmonizačních opatření stanovených uvedeným nařízením je zabránit narušení vnitřního trhu s dotčenými produkty, včetně trhu s rovnocennými nebo nahraditelnými produkty z tuleňů. Jak přitom vyplývá z definice produktu z tuleňů, která je uvedena v článku 2 základního nařízení a v bodě 3 odůvodnění uvedeného nařízení, produkty z tuleňů, jakož i ty, které nejsou vyrobeny z tuleňů, ale jsou jim podobné, nebo ty, jejichž složkou jsou produkty z tuleňů, jsou velmi rozmanité a patří mezi ně produkty široké spotřeby, obchod, s nimiž mezi členskými státy jistě není zanedbatelný.
- 57 V tomto kontextu nelze souhlasit ani s tvrzením žalobců, že musí být vzat v úvahu pouze obchod mezi členskými státy, které již v dané oblasti přijaly právní předpisy. Vzhledem k tomu, že produkty dotčené sblížovacím opatřením jsou definovány široce, je zjevné, že se obchod s nimi týká všech členských států.
- 58 Na základě všech výše uvedených úvah je třeba dojít k závěru, že rozdíly mezi vnitrostátními právními předpisy upravujícími obchod s produkty z tuleňů, které již existují a pravděpodobně se ještě prohloubí, byly s to odůvodnit zásah unijního zákonodárce na základě článku 95 ES.
- 59 Zadruhé je třeba na základě tohoto závěru ověřit, zda účelem článků, zejména článků 1, 3 a 4 základního nařízení, je skutečně zlepšení podmínek vytvoření a fungování vnitřního trhu.
- 60 Podle článku 1 základního nařízení toto nařízení „stanoví harmonizovaná pravidla pro uvádění produktů z tuleňů na trh“. Dále z bodu 15 jeho odůvodnění vyplývá, že uvedeným nařízením „[n]ejsou [...] dotčeny další právní předpisy Společenství ani vnitrostátní právní předpisy upravující lov tuleňů“.
- 61 Ustanovení čl. 3 odst. 1 základního nařízení tak stanoví, že „[u]vádění produktů z tuleňů na trh je povoleno pouze tehdy, jestliže produkty z tuleňů jsou získávány při tradičních lovech tuleňů pořádaných inuitskými a jinými původními společenstvími, které přispívají k jejich živobytí“, a že „[t]yto podmínky se u dováženého zboží uplatňují v okamžiku nebo v místě dovozu“.

- 62 Navíc aby unijní zákonodárce zajistil, že se produkty povolené v čl. 3 odst. 1 základního nařízení, jakož i všechny produkty, které nejsou vyrobeny z tuleňů, avšak nelze je snadno odlišit od podobného zboží vyrobeného z tuleňů, nebo produktů, které mohou obsahovat prvky nebo přísady získané z tuleňů, avšak nelze je jasně rozpoznat, mohou volně pohybovat na vnitřním trhu Unie, stanovil v článku 4 základního nařízení, že „[č]lenské státy nebrání uvádění na trh produktů z tuleňů, jež jsou v souladu [se základním] nařízením“. Je třeba mít za to, že toto ustanovení poskytuje základnímu nařízení plný účinek z hlediska jeho cíle zlepšit podmínky fungování vnitřního trhu. Tento článek totiž brání tomu, aby členské státy kladly překážky pohybu všech těchto kategorií produktů v Unii zejména tím, že přijmou přísnější předpisy, které by mohly považovat za nezbytné pro zajištění dobrých životních podmínek zvířat nebo pro ubezpečení spotřebitelů. Článek 4 základního nařízení tak vyjadřuje cíl uvedený v článku 1 uvedeného nařízení.
- 63 Závěrem je třeba odmítnout argument žalobců, že se směrnice Rady 83/129/EHS ze dne 28. března 1983 o dovozu kůží z některých tuleních mláďat a výrobků z nich do členských států (Úř. věst. L 91, s. 30; Zvl. vyd. 15/01, s. 208) zakládá na důvodech přinejmenším srovnatelných s důvody základního nařízení, avšak byla přijata na základě článku 235 EHS, později článku 308 ES, následně článku 352 SFEU. Podle judikatury musí být právní základ aktu určen s přihlédnutím k jeho vlastnímu cíli a obsahu, a nikoliv s ohledem na právní základ použitý pro přijetí jiných aktů Unie, vyznačujících se případně podobnými vlastnostmi (viz rozsudek Soudního dvora ze dne 8. září 2009, Komise v. Parlament a Rada, C-411/06, Sb. rozh. s. I-7585, bod 77 a citovaná judikatura). V každém případě tato směrnice, přijatá na základě Smlouvy o EHS, zřejmě sleduje jiné cíle než základní nařízení.
- 64 Z výše uvedeného vyplývá, že účelem základního nařízení je skutečně zlepšení podmínek fungování vnitřního trhu, a že tedy mohlo být přijato na základě článku 95 ES.
- 65 V rámci druhé výtky, která byla vznesena podpůrně, žalobci tvrdí, že článek 95 ES není dostatečným právním základem pro přijetí základního nařízení, neboť vzhledem k tomu, že stanovený zákaz má podle jejich názoru dopad především na obchod se třetími zeměmi, bylo nezbytné použít rovněž článek 133 ES. Připomínají, že návrh základního nařízení odkazoval na obě ustanovení, a tvrdí, že rozdíly mezi uvedeným návrhem a zněním, které bylo nakonec schváleno, neodůvodňují použití pouze článku 95 ES. Zákaz uvádění na trh dotčených produktů, které jsou převážně vyrobeny mimo Unii, je ve skutečnosti zákazem dovozu.
- 66 Z ustálené judikatury vyplývá, že pokud přezkum unijního aktu ukáže, že akt sleduje dvojí účel nebo že má dvě složky, a pokud je jeden z těchto účelů nebo jednu z těchto složek možné označit za hlavní nebo převažující, kdežto druhý účel nebo složka je pouze vedlejší, musí být akt založen na jediném právním základě, a sice na tom, který vyžaduje hlavní nebo převažující účel nebo složka [výše v bodě 41 uvedený rozsudek *British American Tobacco (Investments) a Imperial Tobacco*, bod 94].
- 67 Naopak je-li výjimečně prokázáno, že dotčený akt sleduje současně několik cílů nebo že má několik složek, které jsou neoddělitelně spjaté, aniž je jeden z cílů nebo jedna ze složek ve vztahu k druhým druhořadými nebo nepřímými, bude muset být takový akt založen na všech různých tomu odpovídajících právních základech (viz výše v bodě 63 uvedený rozsudek *Komise v. Parlament a Rada*, bod 47 a citovaná judikatura).
- 68 Je tedy třeba přezkoumat, zda základní nařízení sleduje rovněž cíl společné obchodní politiky a obsahuje složky této politiky, které jsou neoddělitelně spjaté se složkami, které se týkají zlepšení fungování vnitřního trhu, a které jsou natolik významné, že tento akt měl být založen na dvojím právním základě.
- 69 K tomuto je nejprve třeba uvést, že na rozdíl od návrhu samotné základní nařízení nezakazuje dovoz ani transit nebo vývoz produktů z tuleňů. Ustanovení čl. 3 odst. 1 uvedeného nařízení totiž zakazuje pouze jejich uvádění na trh, když upřesňuje, že se u dovážených produktů uplatní tento zákaz

v okamžiku nebo v místě dovozu, a to k zajištění účinnosti, jak vyplývá z bodu 10 odůvodnění téhož nařízení. Ustanovení čl. 2 písm. b) základního nařízení v tomto ohledu stanoví, že dovozem se rozumí „vstup zboží na celní území Společenství“.

- 70 Dovoz produktů z tuleňů je tedy zakázán pouze v případě, že jsou tyto produkty určeny k uvedení na trh v Unii. Dále je nutno podotknout, jak to učinila Komise, že základní nařízení tím, že zakazuje uvádění produktů z tuleňů na trh, nebrání vstupu, uskladnění, zpracování nebo výrobě produktů z tuleňů v Unii, pokud jsou určeny k vývozu a nejsou nikdy propuštěny do volného oběhu na unijním trhu. Ustanovení čl. 3 odst. 2 základního nařízení navíc též stanoví, že dovoz produktů z tuleňů je rovněž povolen, pokud je pouze příležitostný a týká se výhradně zboží určeného pro osobní použití, nikoliv pro komerční účely, a že je rovněž povoleno uvádět na trh na neziskovém základě produkty z tuleňů, které pocházejí z vedlejších produktů lovu regulovaného vnitrostátním právem a prováděného výhradně za účelem udržitelného řízení mořských zdrojů. Zákaz uvádění na trh se konečně týká také produktů z tuleňů, které pocházejí z členských států, i když je nesporné, že jejich podíl není vysoký.
- 71 Z toho je třeba vyvodit, že zákaz dovozu je skutečně stanoven s cílem zabránit uvádění produktů z tuleňů na trh, a dosáhnout tak jediného cíle základního nařízení, kterým je zlepšení fungování vnitřního trhu. V tomto rámci jsou účinky uvedeného nařízení na zahraniční obchod pouze druhořadé.
- 72 Je proto namístě dojít k závěru, že jediným cílem sledovaným základním nařízením, a zejména poslední větou jeho čl. 3 odst. 1, je zajistit účinnost opatření ke zlepšení fungování vnitřního trhu, aniž je zároveň sledován cíl spojený s prováděním společné obchodní politiky. Vzhledem k tomuto závěru a k judikatuře připomenuté v bodech 66 a 67 výše je třeba konstatovat, že právním základem základního nařízení nemohl být současně článek 95 ES a 133 ES.
- 73 K tomuto je třeba každopádně připomenout, že ve výše v bodě 41 uvedeném rozsudku *British American Tobacco (Investments) a Imperial Tobacco* (bod 98) Soudní dvůr shledal, že ve věci dotčené v tomto rozsudku nesprávný odkaz na článek 133 ES jako na druhý právní základ napadené směrnice sám o sobě nezpůsobuje neplatnost této směrnice. Soudní dvůr měl za to, že tato chyba v právních východiscích unijního aktu byla čistě formální vadou, pokud neměla dopad na postup směřující k přijetí tohoto aktu (viz výše v bodě 31 uvedený rozsudek *Swedish Match*, bod 44 a citovaná judikatura).
- 74 Stejný přístup se obdobně uplatní v projednávané věci. Je zejména třeba podotknout, že články 95 ES a 133 ES vyžadují totožný způsob hlasování v Radě.
- 75 Článek 95 odst. 1 ES tak stanoví, že opatření přijatá na jeho základě jsou přijímána spolurozhodovacím postupem stanoveným v článku 251 ES a po konzultaci s Hospodářským a sociálním výborem. Pro připomenutí, při spolurozhodovacím postupu stanoveném v článku 251 ES Rada rozhoduje v zásadě kvalifikovanou většinou, s výjimkou případu, kdy zamýšlí přijmout změny svého společného postoje provedené Parlamentem, které byly předmětem negativního stanoviska Komise, což jsou případy, kdy musí rozhodnout jednomyslně. Pokud jde o čl. 133 odst. 4 ES, ten stanoví, že Rada při výkonu pravomocí svěřených tímto ustanovením rozhoduje kvalifikovanou většinou.
- 76 Z toho plyne, že použití dvojího právního základu, kterým byly články 95 ES a 133 ES, by nemělo žádný vliv na pravidla pro hlasování v Radě. Kromě toho použití jediného článku 95 ES neporušilo práva Parlamentu, jelikož tento článek výslovně odkazuje na spolurozhodovací postup podle článku 251 ES (obdobně viz rozsudek Soudního dvora ze dne 11. června 1991, *Komise v. Rada*, zvaný „*Oxid titaničitý*“, C-300/89, Recueil, s. I-2867, body 17 až 21)

- 77 Za těchto podmínek je třeba dojít k závěru, že i kdyby základní nařízení spadalo též pod článek 133 ES, použití pouze článku 95 ES jako právního základu by nemohlo vést k tomu, že by řízení vedoucí k přijetí uvedeného nařízení bylo stiženo protiprávností, takže toto nařízení nemůže být z tohoto důvodu neplatné [viz obdobně výše v bodě 31 uvedený rozsudek *Swedish Match*, body 43 až 45, a v bodě 41 uvedený rozsudek *British American Tobacco (Investments) a Imperial Tobacco*, body 106 až 111].
- 78 První část tohoto žalobního důvodu musí tedy být zamítnuta.
- Ke druhé části žalobního důvodu, vycházející z porušení zásad subsidiarity a proporcionality
- 79 Žalobci zaprvé tvrdí, že hlavním, nebo dokonce jediným cílem základního nařízení je ochrana dobrých životních podmínek zvířat a že takový cíl nespadá do výlučné pravomoci Unie. Orgány však podle jejich názoru neprokázaly, v čem je právní předpis cílcí na ochranu dobrých životních podmínek tuleňů, který byl přijat na unijní úrovni, nejvhodnější a nezbytný.
- 80 Je třeba připomenout, že v době přijetí základního nařízení byla zásada subsidiarity stanovena v čl. 5 druhém pododstavci ES, podle kterého Unie jednala v oblastech, které nespádají do její výlučné pravomoci, pouze tehdy a do té míry, pokud sledovaných cílů nemohlo být dosaženo uspokojivě na úrovni členských států, a proto jich z důvodu jejich rozsahu či účinků mohlo být lépe dosaženo na unijní úrovni. Tato zásada byla upřesněna v Protokolu o používání zásad subsidiarity a proporcionality připojeném ke Smlouvě o ES (Úř. věst. 1997, C 340, s. 173), který stanovil ve svém odstavci 5 rovněž pokyny k určení, zda byly uvedené podmínky splněny.
- 81 Pokud jde o legislativní akty, uvedený protokol ve svých odstavcích 6 a 7 uváděl, že Společenství přijímá právní předpisy pouze v nezbytné míře a že opatření Společenství by měla ponechávat co nejvíce prostoru vnitrostátnímu rozhodování, a přitom tento prostor musí být v souladu s uskutečňovaným cílem opatření a dodržovat požadavky Smlouvy.
- 82 Tento protokol ve svém třetím odstavci kromě toho uváděl, že zásada subsidiarity nezpochybňuje pravomoci svěřené Smlouvou Společenství, jak jsou vykládány Soudním dvorem.
- 83 Je tak třeba nejprve odmítnout argumentaci žalobců, která je založena na nesprávném tvrzení, že cílem základního nařízení je ochrana dobrých životních podmínek zvířat. Jak již bylo konstatováno výše v bodě 64, předmětem uvedeného nařízení je totiž zlepšení podmínek fungování vnitřního trhu, při zohlednění ochrany dobrých životních podmínek zvířat.
- 84 Pokud jde o článek 95 ES, Soudní dvůr rozhodl, že pokud unijní zákonodárce použije tento právní základ, uplatní se zásada subsidiarity, jelikož mu toto ustanovení nedává výlučnou pravomoc upravit hospodářské činnosti na vnitřním trhu, ale pouze pravomoc ke zlepšení podmínek pro jeho vytvoření a fungování formou odstranění překážek volného pohybu zboží a volného pohybu služeb nebo odstranění narušení soutěže [výše v bodě 41 uvedený rozsudek *British American Tobacco (Investments) a Imperial Tobacco*, bod 179].
- 85 Je však nutno konstatovat, že cíle základního nařízení by nemohlo být uspokojivě dosaženo přijetím opatření pouze členskými státy a předpokládá činnost na unijní úrovni, jak to dokazuje nerovnoměrný vývoj vnitrostátních právních předpisů v projednávané věci (viz body 38 a 39 výše). Z toho vyplývá, že cíle zamýšlené akce mohlo být lépe dosaženo na unijní úrovni.
- 86 Vzhledem k tomu, že žalobci nepředkládají žádný jiný důkaz na podporu své argumentace, musí být tato argumentace odmítnuta.

- 87 Zadrugé, pokud jde o údajné porušení zásady proporcionality, je třeba připomenout, že z ustálené judikatury vyplývá, že tato zásada vyžaduje, aby akty unijních orgánů nepřekročily meze toho, co je přiměřené a nezbytné k dosažení legitimních cílů sledovaných dotčenou právní úpravou, přičemž se rozumí, že pokud se nabízí volba mezi několika přiměřenými opatřeními, je třeba zvolit nejmeně omezující opatření a způsobené nevýhody nesmějí být nepřiměřené v poměru ke sledovaným cílům (viz rozsudek Soudního dvora ze dne 21. července 2011, Etimine, C-15/10, Sb. rozh. s. I-6681, bod 124 a citovaná judikatura).
- 88 Pokud jde o soudní přezkum dodržování těchto podmínek, Soudní dvůr přiznal unijnímu zákonodárci v rámci výkonu pravomocí, které mu jsou svěřeny, širokou posuzovací pravomoc v oblastech, ve kterých jeho činnost předpokládá volby jak politické, tak ekonomické či sociální povahy a v nichž má provést komplexní posouzení a hodnocení. Nejedná se tedy o otázku, zda opatření přijaté v takové oblasti je jedinou nebo nejlepší možností, neboť legalita tohoto opatření může být dotčena pouze jeho zjevnou nepřiměřeností ve vztahu k cíli, který hodlají příslušné orgány sledovat (viz výše v bodě 28 uvedený rozsudek Vodafone a další, bod 52 a citovaná judikatura).
- 89 Nicméně i v případě existence takové pravomoci je unijní zákonodárce povinen založit svoji volbu na objektivních kritériích. Navíc musí v rámci posouzení omezení spojených s jednotlivými opatřeními, jež připadají v úvahu, přezkoumat, zda cíle sledované zvoleným opatřením mohou odůvodnit i značné negativní hospodářské důsledky pro určité hospodářské subjekty (viz výše v bodě 28 uvedený rozsudek Vodafone a další, bod 53 a citovaná judikatura).
- 90 V projednávané věci z bodů 10 až 14 odůvodnění základního nařízení vyplývá, že nařízení sleduje cíl zlepšení fungování vnitřního trhu s dotčenými produkty při současném zohlednění ochrany dobrých životních podmínek zvířat, jakož i zvláštního postavení inuitských a jiných původních společenství. Srovnání návrhu základního nařízení se samotným nařízením mimoto ukazuje, že zákonodárce konkrétně analyzoval situaci v Unii vyžadující si přijetí tohoto opatření a že značně omezil působnost nařízení oproti návrhu Komise. Základní nařízení především stanoví pouze zákaz uvádění dotčených produktů na trh a provádí volbu stanovit velmi obecné pravidlo zákazu doplněné v podstatě jedinou výjimkou, a přitom zmocňuje Komisi na základě čl. 3 odst. 4 základního nařízení k přijetí opatření týkajících se jeho provedení. Z toho je třeba vyvodit, že se přijatá opatření striktně omezila na to, co zákonodárce považoval za nezbytné pro odstranění překážek volného pohybu uvedených produktů.
- 91 Zprvé argumenty předložené žalobci nemohou prokázat, že základní nařízení je zjevně nevhodné k dosažení sledovaného cíle.
- 92 Žalobci nepředkládají žádné další argumenty na podporu svého tvrzení, že zákaz produktů z tuleňů stanovený základním nařízením nemůže přispívat k podpoře vytvoření vnitřního trhu. Rovněž musí být, stejně jako v analýze údajného porušení zásady subsidiarity (viz bod 83 výše), odmítnuta jejich argumentace, která se zakládá na nesprávném tvrzení, že cílem základního nařízení je ochrana dobrých životních podmínek zvířat.
- 93 Zadrugé je též třeba odmítnout argument žalobců, že základní nařízení jde nad rámec toho, co je nezbytné pro dosažení jeho cílů. Přiměřenost uvedeného nařízení totiž nemůže být zkoumána ve vztahu k jiným cílům, než je cíl sledovaný tímto nařízením.
- 94 Argument žalobců, že by opatření spočívající v označování bylo méně restriktivní a účinnější pro dosažení cílů základního nařízení, rovněž nemůže být přijat.
- 95 Ze základního nařízení vyplývá, že přijetí opatření, které umožňuje uvádět na trh pouze produkty z tuleňů, které vyhovují požadavkům na dobré životní podmínky zvířat, a konkrétně opatření spočívající v označování, bylo zákonodárcem zvažováno a následně odmítnuto. Body 11 a 12 odůvodnění uvedeného nařízení v tomto ohledu uvádějí, že „[i] když je snad možné zabíjet tuleně a stahovat je z kůže bez zbytečné bolesti, rozrušení, strachu či jiného druhu strádání, není vzhledem

k tomu, za jakých podmínek lov tuleňů probíhá, v praxi proveditelné důsledné ověřování a kontrola toho, zda lovci dodržují požadavky na dobré životní podmínky zvířat, nebo je alespoň velmi obtížné dosáhnout jich účinným způsobem, jak konstatoval Evropský úřad pro bezpečnost potravin dne 6. prosince 2007“, a že „je rovněž jasné, že by jiné formy harmonizovaných pravidel, jako jsou požadavky na označování, neměly stejné výsledky [a že by k]romě toho požadavek, aby výrobci, distributoři nebo maloobchodní prodejci označovali produkty, které zcela nebo částečně pocházejí z tuleňů, představoval pro tyto hospodářské subjekty značnou zátěž a byl by neúměrně nákladný v případech, kdy produkty z tuleňů představují pouze nepatrnou část daného produktu [zatímco n]aopak opatření obsažená v tomto nařízení bude možno snadněji dodržovat a přitom rovněž obnovit důvěru spotřebitelů“.

- 96 Z toho je nutno vyvodit, že po přezkumu otázky praktického dosahu těchto opatření měl zákonodárce za to, že neumožňují dosáhnout sledovaného cíle a že obecně zakázat uvádění produktů z tuleňů na trh je pro zajištění volného pohybu zboží nejvhodnější. Žádný z argumentů předložených žalobci nemůže prokázat, že jsou tyto úvahy nesprávné. K tomuto je třeba podotknout, že skutečnost, že podle žalobců ještě nebyl na základě článku 6 napadeného nařízení uznán žádný orgán a že v současnosti existuje úplný zákaz uvádění na trh, není relevantní z hlediska platnosti základního nařízení, nýbrž napadeného nařízení.
- 97 Zatřetí, pokud jde o přiměřenost základního nařízení ve striktním smyslu slova, žalobci tvrdí, že základní nařízení má nepřiměřené účinky na inuitské společenství v tom smyslu, že má značný vliv na přežití těchto společenství. Výjimka, která se jich týká, zůstane nenaplněna, zejména z toho důvodu, že Inuité sami neprovozují obchod s produkty z tuleňů.
- 98 Na podporu tohoto tvrzení žalobci pouze odkazují na konkrétní body žaloby. Je však třeba uvést, že uvedené body popisují pouze způsob života inuitských společenství, lov tuleňů, který provozují, a obtíže života a přežití tohoto obyvatelstva. Pouze bod 34 žaloby se zabývá účinky opatření na jejich postavení, když uvádí, že kvůli napadenému nařízení ve spojení se základním nařízením a ve světle již podaného restriktivního výkladu základního nařízení je převážná část vývozu produktů z tuleňů do Unie odsouzena k zániku, a že tedy vývozy inuitských produktů z tuleňů do Unie budou vážně ovlivněny. Žalobci docházejí k závěru, že napadené nařízení pravděpodobně způsobí zánik významného trhu, jakož i infrastruktur, které s ním souvisí. Při jednání žalobci dodali, že Inuité nemají jinou volbu než se opřít o obchodní podniky a jejich infrastrukturu a snášet obtíže spojené se sporným systémem uznaných orgánů, které vydávají potvrzení o produktech z tuleňů povolených na unijním trhu. Takové úvahy, ostatně velmi obecné a nepodložené, však neprokazují existenci újmy vzniklé inuitským společenstvím, která by byla nepřiměřená vzhledem k cíli sledovanému základním nařízením.
- 99 Zatřetí, pokud jde o kritiku zvoleného nástroje, a sice nařízení, je třeba připomenout, že odstavec 6 Protokolu o používání zásad subsidiarity a proporcionality stanoví, že „[z]a jinak stejných podmínek by se směrnicí měla dávat přednost před nařízeními“.
- 100 Toto ustanovení je třeba chápat v jeho kontextu, zejména s ohledem na první větu uvedeného odstavce Protokolu o používání zásad subsidiarity a proporcionality, podle které musí být forma činnosti Unie tak jednoduchá, jak jen to umožňuje uspokojivé dosažení cíle opatření a jeho účinné prosazení. Toto ustanovení tak tím, že stanoví, že směrnicí musí být dána přednost „[z]a jinak stejných podmínek“, ponechalo zákonodárci určitý prostor pro uvážení, pokud jde o volbu nástroje, který má přijmout.
- 101 Na straně 16 návrhu základního nařízení měla Komise za to, že jiné nástroje než nařízení by nebyly vhodné, zejména proto, že směrnice vyžaduje přijetí vnitrostátních prováděcích opatření a zvyšuje riziko rozdílného provádění, a že je rovněž nezbytné zajistit jednotné uplatňování případných výjimek z platných zákazů obchodování.

102 S ohledem na opatření stanovené základním nařízením, které v podstatě spočívá v zákazu doplněném vynětím a dvěma výjimkami, který vyžaduje přijetí opatření ke svému provedení na unijní úrovni, je třeba mít za to, že unijní zákonodárce dodržel tyto požadavky a že nebylo prokázáno, že by směrnice byla vhodnější. Dále nařízení tím, že stanoví obecné pravidlo, které platí od dvacátého dne po jeho zveřejnění v *Úředním věstníku Evropské unie*, a tím, že ve svém článku 8 stanoví, že se článek 3, který obsahuje hlavní část opatření, použije ode dne 20. srpna 2010, zajistilo rychlý vstup zásady zákazu v platnost a zároveň ponechalo Komisi čas nezbytný pro přijetí opatření k jeho provedení.

103 Druhá část tohoto žalobního důvodu musí být tedy rovněž zamítnuta.

– Ke třetí části, vycházející z porušení základních práv

104 Podle žalobců základní nařízení porušuje článek 1 dodatkového protokolu č. 1 k Úmluvě o ochraně lidských práv a základních svobod podepsané v Římě dne 4. listopadu 1950 (dále jen „EÚLP“), jakož i článek 8 EÚLP, vykládaný ve světle článků 9 a 10 této úmluvy a judikatury Soudního dvora, jakož i jejich základní právo být vyslechnuti. Tato práva musí být vykládána též ve světle ustanovení týkajících se ochrany původního obyvatelstva v mezinárodním právu, jak vyplývá zejména z článku 19 Deklarace OSN o právech původního obyvatelstva, přijaté dne 13. září 2007.

105 Je třeba předeslat, že ochrana poskytnutá články EÚLP uvedenými žalobci je v unijním právu provedena články 17, 7, 10 a 11 Listiny základních práv Evropské unie (Úř. věst. 2010, C 83, s. 389). Je tedy třeba odkazovat pouze na posledně uvedená ustanovení (v tomto smyslu viz rozsudek Soudního dvora ze dne 8. prosince 2011, Chalkor v. Komise, C-386/10 P, Sb. rozh. s. I-13085, bod 51).

106 Žalobci zaprvé tvrdí, že základní nařízení nezohledňuje jejich vlastnické právo v tom smyslu, že má dopady na právo žalobců obchodně využívat v Unii produkty z tuleňů, které jsou důležitým zdrojem jejich příjmů, a v důsledku toho na zdraví a dobré životní podmínky inuitského obyvatelstva. Takové omezení využívání vlastnického práva žalobců by podle jejich názoru bylo odůvodněno pouze tehdy, pokud by bylo přiměřené sledovanému cíli. Žalobci tvrdí, že se na ně uplatní závěry plynoucí z rozsudku Soudního dvora ze dne 3. září 2008, Kadi a Al Barakaat International Foundation v. Rada a Komise (C-402/05 P a C-415/05 P, Sb. rozh. s. I-6351), neboť tento zákaz vede ke značnému omezení využívání jejich vlastnického práva.

107 Nejprve je třeba podotknout, že se skutkový stav v projednávané věci velmi liší od stavu ve věci, ve které byl vydán výše v bodě 106 uvedený rozsudek Kadi a Al Barakaat International Foundation v. Rada a Komise, který se týkal opatření spočívajícího ve zmrazení fondů, pro které Soudní dvůr měl za to, že i když je zajišťovacím opatřením, které nezbavuje uvedené osoby jejich majetku, zahrnuje nesporně omezení užívání vlastnického práva žalobce v této věci, omezení, které navíc musí být posouzeno jako značné s ohledem na obecný dosah opatření zmrazení a s ohledem na den, od kterého na něj bylo uplatňováno. V projednávané věci žalobci v podstatě namítají zásah do jejich vlastnických práv k chyceným tuleňům.

108 Je třeba připomenout, že základní nařízení nezakazuje uvedení produktů z tuleňů na trh, jestliže byly získány při tradičních lovech tuleňů pořádaných inuitskými a jinými původními společenstvími, které přispívají k jejich živobytí. Žalobci tvrdí, že toto ustanovení je „prázdnou frází“. Nicméně i za předpokladu, že by závěry plynoucí z rozsudku Kadi a Al Barakaat International Foundation v. Rada a Komise, uvedeného výše v bodě 106, mohly být přeneseny na projednávanou věc, nepředkládají žalobci žádné důkazy, které by prokazovaly, že z důvodu tohoto jediného ustanovení základního nařízení bylo dotčeno jejich vlastnické právo. Jak bylo uvedeno v bodě 98 výše, vysvětlení podaná v bodech žaloby, na které žalobci v tomto ohledu odkazují, nemohou být v tomto smyslu užitečná.

- 109 Vzhledem k tomu že žalobci pocházejí z velmi rozdílných prostředí a většinou nejsou součástí inuitských společenství, měli prokázat účinky na jejich vlastnické právo ve vztahu k jednotlivým kategoriím, ke kterým patří. V tomto ohledu je třeba připomenout, že Soudní dvůr upřesnil, že záruky plynoucí z vlastnického práva nelze rozšířit na ochranu prostých zájmů nebo šancí obchodního charakteru, jejichž nejistota je vlastní samotné podstatě hospodářské činnosti (v tomto smyslu viz rozsudek Soudního dvora ze dne 9. září 2008, FIAMM a další v. Rada a Komise, C-120/06 P a C-121/06 P, Sb. rozh. s. I-6513, bod 185). Argumentaci žalobců k tomuto bodu tedy nelze přijmout.
- 110 Zadruhé, pokud jde o údajné porušení práva být vyslechnut, žalobci tvrdí, že podle judikatury musí použitelná řízení v případě značného omezení vlastnického práva jednotlivce nabídnout dotčené osobě adekvátní příležitost, aby předložila věc příslušným orgánům. Toto právo musí být podle jejich názoru navíc vykládáno ve světle článku 19 Deklarace OSN o právech původního obyvatelstva.
- 111 Tato argumentace nemůže obstát. Pokud jde o právo být před omezením svého vlastnického práva vyslechnut, je předně třeba připomenout, že žalobci neprokázali, že bylo jejich vlastnické právo jakkoliv dotčeno (viz body 106 až 109 výše).
- 112 Dále je třeba připomenout, že při výkonu pravomocí Unie musí být dodržováno mezinárodní právo, přičemž Soudní dvůr kromě toho upřesnil, že akt přijatý na základě těchto pravomocí musí být vykládán a jeho působnost vymezena ve světle relevantních pravidel mezinárodního práva (viz výše v bodě 106 uvedený rozsudek Kadi a Al Barakaat International Foundation v. Rada a Komise, bod 291 a citovaná judikatura). Dokument, na který poukazovali žalobci, je však deklarace, která tedy nemá závaznost smlouvy. Nelze mít za to, že tato deklarace může Inuitům poskytnout autonomní a dodatečná práva k právům, která stanoví unijní právo.
- 113 V tomto ohledu je třeba připomenout, že podle judikatury jsou v rámci řízení o přijetí unijního aktu, jehož základem je článek Smlouvy, unijnímu zákonodárci uloženy pouze ty konzultační povinnosti, které jsou dotčeným článkem stanoveny (rozsudek Soudního dvora ze dne 14. října 1999, Atlanta v. Evropské společenství, C-104/97 P, Recueil, s. I-6983, bod 38). Článek 95 ES přitom zákonodárci neukládal zvláštní povinnost konzultovat žalobce.
- 114 Komise, podporovaná Parlamentem a Radou, v každém případě tvrdí, že inuitská společenství byla široce a opakovaně konzultována při zpracovávání základního nařízení i prováděcích opatření. Žalobci zpochybňují relevanci a užitečnost některých uvedených jednání. Je však nesporné, že výjimka týkající se Inuitů byla zavedena po jednání konaném dne 21. ledna 2009, na kterém byla inuitská společenství zastoupena.
- 115 Z bodu 14 odůvodnění základního nařízení konečně vyplývá, že unijní zákonodárce skutečně vzal v úvahu zvláštní postavení inuitských společenství, jak je popsáno v deklaraci OSN o právech původního obyvatelstva, a že právě z tohoto důvodu měl za to, že musí být povolena výjimka pro produkty získané při tradičních lovech jimi pořádaných, které přispívají k jejich živobytí.
- 116 Zatřetí zákonodárce podle žalobců tím, že přijal základní nařízení, nenalezl spravedlivou rovnováhu mezi zájmy Inuitů a zájmy sledovanými uvedeným nařízením, které značně ovlivňuje životní podmínky žalobců a obecně životní podmínky inuitského obyvatelstva.
- 117 Tato argumentace musí být odmítnuta. Žalobci totiž nepředkládají žádné argumenty ani důkazy prokazující údajné porušení článku 8 EÚLP. Jak již bylo uvedeno v bodech 98 a 108 výše, vysvětlení podaná v bodech žaloby, na které žalobci odkazují, nepřináší v tomto směru více důkazů. Pokud jde o články 9 a 10 EÚLP, jakož i články 10 a 11 Listiny základních práv Evropské unie, žalobci uznávají, že nebyly základním nařízením přímo porušeny.

118 Pro úplnost je třeba připomenout, že z bodu 15 odůvodnění základního nařízení vyplývá, že toto nařízení neovlivňuje unijní pravidla ani vnitrostátní pravidla upravující lov tuleňů a že uvedené nařízení podle čl. 3 odst. 1 povoluje uvést na trh produkty z tuleňů získané při tradičních lovech tuleňů pořádaných inuitskými a jinými původními společenstvími, které přispívají k jejich živobytí.

119 Je tedy třeba zamítnout třetí část tohoto žalobního důvodu, a tedy žalobní důvod v plném rozsahu.

Ke druhému žalobnímu důvodu, vycházejícímu ze zneužití pravomoci

120 V rámci tohoto žalobního důvodu, vzneseného podpůrně, žalobci tvrdí, že Komise užila svých pravomocí za jiným cílem, než za kterým jí byly svěřeny. Místo aby stanovila účinnou výjimku týkající se Inuitů, jednala totiž Komise s cílem zamezit jakémukoliv uvedení produktů z tuleňů na unijní trh, včetně produktů získaných při lovech tuleňů pořádaných Inuity.

121 Jak Soudní dvůr opakovaně rozhodl, je akt postižen zneužitím pravomoci pouze tehdy, ukáže-li se na základě objektivních, relevantních a shodujících se nepřímých důkazů, že byl přijat za výlučným nebo přinejmenším rozhodujícím účelem dosáhnout jiných cílů, než jsou uváděné cíle, nebo vyhnout se postupu zvláště upravenému Smlouvou pro vyrovnání se s okolnostmi daného případu (rozsudky Soudního dvora ze dne 13. listopadu 1990, Fedesa a další, C-331/88, Recueil, s. I-4023, bod 24, a ze dne 22. listopadu 2001, Nizozemsko v. Rada, C-110/97, Recueil, s. I-8763, bod 137).

122 Relevantní body odůvodnění napadeného nařízení zní následovně:

„(1) [Základní n]ařízení [...] povoluje uvádět na trh Unie produkty z tuleňů získávané při tradičních lovech tuleňů pořádaných inuitskými a jinými původními společenstvími, které přispívají k jejich živobytí [...]

(2) Je proto nutné stanovit podrobné podmínky pro dovoz takových produktů z tuleňů a jejich uvádění na trh Unie za účelem jednotného používání [základního] nařízení [...].

(3) Mělo by být povoleno uvádět na trh produkty z tuleňů získávané při tradičních lovech tuleňů pořádaných inuitskými a jinými původními společenstvími, které přispívají k jejich živobytí, pokud jsou tyto lovy součástí kulturního dědictví společenství a produkty z tuleňů se alespoň zčásti používají, spotřebovávají nebo zpracovávají v rámci těchto společenství v souladu s jejich tradicemi.

[...]

(5) V rámci těchto výjimečných opatření by měl být zaveden účinný mechanismus k zajištění odpovídajícího ověření souladu s těmito požadavky. Uvedený mechanismus by neměl omezovat obchod více, než je to nutné.

[...]

(12) Jelikož toto nařízení stanoví prováděcí pravidla k článku 3 [základního] nařízení [...], které se použije od 20. srpna 2010, mělo by bezodkladně vstoupit v platnost.“

123 Článek 3 napadeného nařízení zní:

„1. Produkty z tuleňů získané při lovech pořádaných inuitskými nebo jinými původními společenstvími lze uvádět na trh, pouze pokud je možné určit, že pocházejí z lovů tuleňů, které splňují všechny tyto podmínky:

- a) lovy tuleňů pořádané inuitskými nebo jinými původními společenstvími, která mají tradici lovu tuleňů ve společenství a v zeměpisné oblasti;
- b) lovy tuleňů, jejichž produkty se alespoň zčásti používají, spotřebovávají nebo zpracovávají v rámci společenství v souladu s jejich tradicemi;
- c) lovy tuleňů, které přispívají k živobytí společenství.

2. V době uvádění na trh musí mít produkt z tuleňů potvrzení uvedené v čl. 7 odst. 1.“

124 Podle článků 6 a 7 napadeného nařízení jsou potvrzení prokazující, že produkty z tuleňů splňují stanovené podmínky, vydávány „uznanými orgány“.

125 Článek 12 uvedeného nařízení konečně stanoví jeho vstup v platnost na třetí den po vyhlášení v *Úředním věstníku Evropské unie*.

126 Žalobci uplatňují dvě řady argumentů. Zprvé napadené nařízení nebylo podle jejich názoru přijato v přiměřené lhůtě před zahájením uplatňování zákazu uvádění na trh. Komise se podle jejich tvrzení zpozdila s přípravou uplatňování „inuitské výjimky“.

127 Zadruhé napadené nařízení, tak jak bylo přijato a vykládáno Komisí, podle žalobců zbavilo „inuitskou výjimku“ veškerého užitečného účinku. Napadené nařízení zejména v rozporu s tímto článkem zakazuje uvádět na unijní trh produkty z tuleňů získané při lovech tradičně pořádaných inuitskými společenstvími, které jsou však poté zpracovány nebo prodávány jinými než inuitskými společenstvími.

128 Je nutno konstatovat, že žádné z těchto tvrzení, z většiny nepodložených, není s to prokázat, že Komise v projednávané věci užila svou pravomoc k jiným účelům, než jaké jsou uvedeny v bodě 2 odůvodnění napadeného nařízení.

129 Zprvé, pokud jde o okamžik, kdy bylo napadené nařízení přijato, je nutno podotknout, že uvedené nařízení bylo přijato dne 10. srpna 2010, zveřejněno dne 17. srpna 2010 a podle svého článku 12 vstoupilo v platnost třetí den po svém zveřejnění, tj. dne 20. srpna 2010, tedy dnem začátku provádění čl. 3 odst. 1 základního nařízení. Tato skutečnost však sama o sobě neumožňuje mít za to, že Komise jednala s cílem zabránit uskutečnění stanoveného cíle. Komisi nelze dále vytýkat, že konzultovala jednotlivé dotčené strany, včetně organizací na ochranu práv zvířat. Úvahy předložené žalobci obsahují kritiku konzultačního řízení vedeného Komisí, ale nelze je považovat za důkazy o zneužití pravomoci. Oproti tomu skutečnost, že Komise konzultovala jednotlivé strany, včetně zástupců inuitských společenství, by mohla pouze ukazovat, že se Komise skutečně chtěla seznámit se všemi relevantními aspekty problematiky, kterou měla upravit. Kromě toho, Komise uvádí, aniž žalobci tvrdí opak, že několik žalobců bylo přítomno na jednání konaném dne 18. listopadu 2009, během kterého byla distribuována a diskutována zpráva o předpokládaném znění nařízení, které bylo poté okamžitě umístěno na internet. Komise nadto zveřejnila návrh napadeného nařízení na internetu dne 2. června 2010.

130 Zadruhé, pokud jde o argumentaci vycházející z toho, že Komise vykládá zákaz příliš široce a výjimky z něj příliš restriktivně, je třeba uvést, že žalobci tímto kritizují ve skutečnosti obsah a účinky opatření stanovených napadeným nařízením, které podle jejich názoru nejsou v souladu s cílem tohoto nařízení, jak byl předem určen základním nařízením. Žalobci tvrdí, že obsah napadeného nařízení, jak jej vykládá

Komise, dokládá, že se skutečný cíl sledovaný Komisí liší od cíle, k jehož dosažení jí základní nařízení svěřilo pravomoci. Na podporu těchto tvrzení předkládají prohlášení obsahující výklad Komise a vnitrostátních orgánů týkající se praktického uplatňování stanovených pravidel. Nic v této argumentaci ani ve spisu neumožňuje dojít k závěru, že naplnění takových údajně negativních účinků na obchod s dotčenými produkty bylo cílem sledovaným Komisí při přijetí napadeného nařízení. Argumentace žalobců si spíše žádá ověření souladu uvedených prohlášení se základním nařízením.

131 Tento žalobní důvod tedy musí být zamítnut.

132 Vzhledem ke všemu výše uvedenému je třeba zamítnout návrh na neplatnost, a tudíž žalobu v plném rozsahu.

K nákladům řízení

133 Podle čl. 87 odst. 2 jednacího řádu Tribunálu se účastníku řízení, který neměl úspěch ve věci, uloží náhrada nákladů řízení, pokud to účastník řízení, který měl ve věci úspěch, požadoval. Vzhledem k tomu, že Komise požadovala náhradu nákladů řízení a žalobci neměli ve věci úspěch, je důvodné posledně uvedeným uložit, že ponесou vlastní náklady řízení a nahradí náklady řízení vzniklé Komisi.

134 Rada a Parlament ponесou podle čl. 87 odst. 4 prvního pododstavce téhož jednacího řádu vlastní náklady řízení.

Z těchto důvodů

TRIBUNÁL (sedmý senát)

rozhodl takto:

1) Žaloba se zamítá.

2) Inuit Tapiriit Kanatami, Nattivak Hunters and Trappers Association, Pangnirtung Hunters' and Trappers' Association, Jaypootie Moesiesie, Allen Kooneeliusie, Toomasie Newkingnak, David Kuptana, Karliin Aariak, Canadian Seal Marketing Group, Ta Ma Su Seal Products, Inc., Fur Institute of Canada, NuTan Furs, Inc., GC Rieber Skinn AS, Inuit Circumpolar Council Greenland (ICC-Greenland), Johannes Egede, Kalaallit Nunaanni Aalisartut Piniartullu Kattuffiat (KNAPK), William E. Scott & Son, Association des chasseurs de phoques des Îles-de-la-Madeleine, Hatem Yavuz Deri Sanayi iç Ve Diş Ticaret Ltd Şirketi a Northeast Coast Sealers' Co-Operative Society, Ltd, ponесou vlastní náklady řízení a nahradí náklady řízení vzniklé Evropské komisi.

3) Evropský parlament a Rada Evropské unie ponесou vlastní náklady řízení.

Dittrich

Wiszniewska-Białecka

Prek

Takto vyhlášeno na veřejném zasedání v Lucemburku dne 25. dubna 2013.

Podpisy.